

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **N. T. H.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18.3.2010, č.j. CPR-3522-1/ČJ-2010-9CPR-C249

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Rumburk ze dne 23.12.2009 č.j. CPUL-04610/CI-2009-044064 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byla žalobci podle § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území České republiky, neboť pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno. Současně byla žalobci podle § 38 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území nejpozději do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) byl vyloučen odkladný účinek odvolání.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie jakožto odvolací orgán změnilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že žalobci se platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území České republiky podle § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců

ruší, neboť pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno. Současně byla podle § 38 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovena lhůta k vycestování z území nejpozději do 30 dnů ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že žalobci bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území České republiky dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců z toho důvodu, že podal k ministerstvu vnitra žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR dle ust. § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Předmětné vízum bylo žalobci uděleno s platností do 4.9.2009 a následně bylo prodlouženo do 3.3.2010. Dne 20.11.2009 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno rozhodnutí ministra vnitra ČR č.j. MV-61888-2/VS-2009 ze dne 21.10.2009, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 14.7.2009 o zamítnutí jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu. Správní orgán I. stupně dne 24.11.2009 zahájil správní řízení ve věci zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu a dne 23.12.2009 vydal rozhodnutí č.j. CPUL-04610/CI-2009-044064, kterým zrušil žalobci platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení dle ust. § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť dospěl k závěru, že žalobce přestal splňovat podmínku pro udělení předmětného víza a zároveň mu podle ust. § 38 odst. 3 téhož zákona stanovil lhůtu k vycestování. Podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu pak správní orgán I. stupně vyloučil odkladný účinek odvolání.

Odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že přezkoumal odvolání, které žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a shledal opodstatněnou námitku, že výroky odvoláním napadeného rozhodnutí jsou ve vzájemném rozporu, neboť dle ust. § 30 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se účastníku řízení stanovila lhůta k vycestování nejpozději do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a podle ust. § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu byl vyloučen odkladný účinek odvolání. Odvolací orgán tuto chybu napravil a výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tomto směru změnil tak, že z výroku odstranil vyloučení odkladného účinku odvolání.

Námitku žalobce, že v jeho případě nejsou splněny podmínky pro zrušení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení podle ust. § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení nelze použít v případě, kdy bylo cizinci uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení podle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, shledal odvolací orgán neopodstatněnou. Konstatoval, že podle ust. § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území ČR, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, a cizinec nepožádal o zrušení víza ve lhůtě podle odst. 1 téhož ustanovení anebo bylo-li vízum uděleno podle § 33 odst. 1 písm. d) a soud žalobě nepřiznal odkladný účinek. Spisovým materiálem je doloženo, že žalobci bylo vízum uděleno na základě § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, protože požádal o povolení k trvalému pobytu. Vízum bylo žalobci uděleno pouze na dobu řízení o této žádosti u ministerstva vnitra. Vzhledem k tomu, že dne 27.10.2009 nabylo právní moci rozhodnutí ministra vnitra o zamítnutí žalobcovy žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, pominul důvod, pro který bylo žalobci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení uděleno.

Odvolací orgán shledal neopodstatněnou též odvolací námitku, že je nepravdivé tvrzení správního orgánu, že žalobce nemá žádný platný pobyt. Žalobce dle odvolacího orgánu neměl ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně povolení pobyt na území ČR, ale měl uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu, které bylo vydáno pouze na dobu řízení o jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 33 odst. 1

písm. c) zákona o pobytu cizinců s tím, že jeho platnost policie zruší, když pominou důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že správní orgány obou stupňů v dané věci aplikovaly § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ačkoliv postup podle tohoto ustanovení nebylo možno v případě žalobce použít. Správní orgány tak postupovaly v rozporu s ust. § 2 odst. 2 správního řádu, neboť uplatnily svoji pravomoc nad rámec rozsahu, v jakém jim byla zákonem o pobytu cizinců svěřena.

Z § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců dle žalobce vyplývá, že pro zrušení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení musí být kumulativně splněny dvě podmínky. První podmínkou je pominutí důvodů, pro které bylo vízum uděleno, druhou podmínkou je to, že cizinec sám nepožádal o zrušení platnosti víza podle předchozího odstavce, tedy podle § 38 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. A právě k naplnění této druhé podmínky dle názoru žalobce nedošlo, neboť ust. § 38 odst. 1 zákona o pobytu cizinců klade cizinci povinnost požádat o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení ve lhůtách zde uvedených pouze v případě, kdy takovému cizinci bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení podle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců či podle ust. § 33 odst. 3 téhož zákona. Žalobce však měl uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Nutnost kumulativního naplnění výše uvedených podmínek žalobce dovozuje z použité formulace textu ustanovení § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a jejich vzájemného spojení prostřednictvím spojky „a“. Žalobci nevznikla povinnost požádat o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu, protože mu vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení bylo uděleno dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a vzhledem k této skutečnosti nelze v jeho případě pro zrušení platnosti jeho víza ustanovení § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců použít.

Dle žalobce se odvolací orgán v rámci svých úvah a výkladu ust. § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabýval pouze částí *„zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno“*, aniž by se rovněž zabýval naplněním druhé podmínky textu tohoto ustanovení. Z uvedeného důvodu má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem.

Původní žalovaný (Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie) navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že skutečnostmi uvedenými v žalobě se již zabýval v rámci odvolacího řízení. Uvedl, že na žalobce se v žádném případě nevztahuje povinnost požádat o zrušení platnosti víza ve lhůtě stanovené v § 38 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení nelze vykládat tak, že musí být kumulativně splněny dvě podmínky. Pokud pominuly důvody, pro které bylo cizinci vízum podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uděleno, pak z logiky věci vyplývá, že cizinec nemá důvod sám žádat o zrušení platnosti víza. Jiná situace nastává, bylo-li cizinci vízum uděleno podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebo při použití § 33 odst. 3 téhož zákona.

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností ode dne 1.1.2011 přešla působnost odvolacího orgánu ve věcech udělování víz cizincům na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, soud

od uvedeného data jednal s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jako se žalovaným (§ 69 s.ř.s.).

Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, policie udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67, 68 a § 69 odst. 2, pokud o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.

Podle § 38 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen požádat o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území uděleného z důvodu podle § 33 odst. 1 písm. a) nejpozději do 3 dnů po zániku překážky vycestování a u víza uděleného podle § 33 odst. 3 nejpozději do 5 dnů po zániku důvodů znemožňujících vycestování.

Podle § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, a cizinec nepožádal o zrušení platnosti víza ve lhůtě podle předchozího odstavce anebo bylo-li vízum uděleno podle § 33 odst. 1 písm. d) a soud žalobě nepřiznal odkladný účinek; jedná-li se o zrušení platnosti víza uděleného podle § 33 odst. 3, policie požádá ministerstvo o závazné stanovisko k zániku důvodů znemožňujících vycestování.

Podle 2 odst. 2 správního řádu správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.

O věci samé uvažil soud takto:

Podle konstantní judikatury Ústavního soudu „*neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jazykového výkladu; jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis, atd.).*“

Žalobní námitky v nyní projednávané věci účelově vycházejí pouze z jazykového výkladu klíčového ustanovení § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce zjednodušeně řečeno dovozuje, že pokud nepožádal o zrušení platnosti víza ve lhůtě stanovené v § 38 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože mu tato povinnost nevznikla, není splněna jedna z kumulativně stanovených podmínek pro zrušení platnosti jeho víza k pobytu zakotvená ve druhé větě ustanovení § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a policie proto nemůže platnost jeho víza k pobytu podle uvedeného ustanovení zrušit. Tento žalobcův výklad je však nesprávný.

Soud připouští, že ustanovení § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není formulováno způsobem, jenž by byl na první pohled srozumitelný a nezavdával by nejmenší pochybnosti

o jeho smyslu. Účel a smysl tohoto ustanovení však lze bez nesnází zjistit pomocí systematického a teleologického výkladu zákona.

Udělování víz cizincům k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění jejich pobytu na území podle § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stojí na zásadě, že cizinci je toto vízum vydáváno vždy pouze za určitým účelem. V daném případě bylo žalobci předmětné vízum uděleno podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za tím účelem, aby mohl na území ČR legálně setrvat do doby vyřízení jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá (a žalobce tuto skutečnost ničím nezpochybnil), že ministerstvo vnitra následně, tj. po udělení víza, žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu pravomocně zamítlo, čímž zcela jednoznačně pominul důvod, pro který bylo předmětné vízum žalobci uděleno.

Pominutí důvodu, pro který bylo žalobci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území uděleno, je podle § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců skutečností, po jejímž zjištění je policie povinna platnost tohoto víza zrušit. Žalobce nemůže s úspěchem namítat, že správní orgán se při výkladu § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nezabýval naplněním druhé podmínky uvedené v tomto ustanovení, tedy tím, zda požádal o zrušení platnosti víza ve lhůtě stanovené v § 38 odst. 1 zákona o pobytu cizinců či nikoliv. Tato podmínka se totiž žalobce vůbec netýká, a proto nebylo důvodu, aby se jí správní orgán jakkoliv zabýval. Ustanovení § 38 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, stanovící lhůty, ve kterých je cizinec povinen požádat o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, se váže pouze k těm případům, kdy bylo takové vízum cizinci uděleno podle § 33 odst. 1 písm. a/ nebo podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, což však není případ žalobce, jemuž bylo vízum uděleno podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Systematickým výkladem zákona je tedy nutno dojít k závěru, že podmínka pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území zakotvená v § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, vyjádřená slovy „*a cizinec nepožádal o zrušení platnosti víza ve lhůtě podle předchozího odstavce*“, dopadá pouze na případy víz udělených podle § 33 odst. 1 písm. a/ nebo podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Jedná-li se o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území udělené cizinci podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, cizinci povinnost podle § 38 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. povinnost požádat o zrušení platnosti víza ve zde uvedených lhůtách, vůbec nevzniká, a policie se proto v řízení o zrušení platnosti víza nemusí zabývat tím, zda cizinec tuto povinnost splnil. Zákonným důvodem (a jedinou podmínkou) pro zrušení platnosti takového víza policií je tak pouze zjištění, že pominuly důvody, pro které bylo cizinci toto vízum uděleno.

K témuž závěru vede i výklad teleologický. Po pravomocném skončení řízení o žádosti cizince o vydání povolení k trvalému pobytu neexistuje žádný rozumný důvod pro to, aby cizinec nadále pobýval na území ČR na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění, které mu bylo dříve uděleno výlučně za tím účelem, aby zde mohl legálně setrvat do doby konečného vyřízení jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu.

Výklad zastávaný žalobcem by vedl k absurdnímu závěru, že pokud by cizinec, jemuž bylo vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění uděleno podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, po pravomocném zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nepožádal o zrušení platnosti předmětného víza, policie by nemohla platnost víza zrušit, a cizinec by tak mohl na jeho základě nadále pobývat na území ČR, ačkoliv důvod, pro který mu bylo toto vízum uděleno, zcela nepochybně pominul. Takový výklad se logicky jeví jako neudržitelný.

Vzhledem k výše uvedenému soud nepřisvědčil námitce žalobce, že správní orgány obou stupňů v dané věci v rozporu s ust. § 2 odst. 2 správního řádu uplatnily svoji pravomoc nad rámec rozsahu, v jakém jim byla zákonem svěřena. Žalovaný dle názoru soudu při rozhodování v dané věci správně vyložil a aplikoval ustanovení § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a napadené rozhodnutí vydal v souladu se zákonem.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. srpna 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Matznerová, DiS.